

Κ' έτσι θα ίδουμε στὸ πείσμα ἑλων ἔτσι νομίζουσι, πῶς βρίσκεται πιθαμένη μέσα στὸν ἐργασζόμενον λαὸ ἡ ψυχὴ πού θὰ φέρῃ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ σὲ τοῦτο τὸν τόπον, θὰ ίδουμε νὰ κηρυχτῆ ἀπὸ τὴν ἴδια αὐτὴ λαϊκὴ ψυχὴ ἡ καθιέρωσις τῆς Δημοτικῆς μας σὺν πρόγραμμα τοῦ Ἐργατικοῦ κόμματος, πού θὰ εἶναι ἡ πρώτη νίκη, ἡ πρώτη φωνὴ τοῦ ἀθάνατου καὶ πάντα νέου λαοῦ μας πῶς ζῆ, ζῆ καὶ πῶς ἡ ὄρα ἔφτασε γιὰ νὰ πατήσῃ τὴς λογῆς πρόδηλες πού τὸν ἔχουσι ποδοκνηλιασμένο, δούλο καὶ ραγιά μιᾶς ἀτιμῆς Τυραννίας.

Γιὰ τοῦτο ἔχουσι χρέος οἱ ἀληθινοὶ παιδαγωγοὶ μας καὶ οἱ δημοτικιστὲς ἐκεῖνοι πού εἶναι ἕξιοι νὰ διαχειριστοῦσι τὸ ζήτημα, νὰ μὴ λείψουν ἀπὸ τὸ Πανεργατικὸ συνέδριον τοῦ Βόλου. Ἡ θέσις τους εἶναι πλᾶν ἰσοῦς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐργατικῆς τάξεως, καὶ ἔσοποις τους κοινῆς. Νὰ χτυπήσουσι ἐκεῖνους πού μὲ κάθε τρόπο κιντᾶζουσι νὰ κλέψουσι τὸν ἴδρωτα τοῦ λαοῦ καὶ σήκωσι νὰ τοῦ σηκώσουσι τὴ γλῶσσα.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

ΑΝΘΙΩΝ ΑΓΑΠΗΣ

Στοῦ κρίνου τὴν παρθενικὴν ψυχὴ λευκὸ ἕνα ὄνειρον ἵπλωσε φρεσὸν ἄσημένον — Τῆς καλοκαιριῆς βραδιᾶς διώθη ἡ προσευχὴ λαίρρες σκοσιπῶνας γύρω τῆς τοῦ μεθυστοῦ τίς ἔνοιοις —

Τὰ μεραμένο μάτια του κοιτοῦν ἡδονικὰ τὸ ῥόδο, πού κρουσιτάλινα προσμένειν ἀνθογυάλια καὶ πόθον ἀγέρει ἰδίωει καὶ σύμφεζαν γλυκὰ κ' ἐπιθαλάμια τόμισαν τὰ βραδινὰ μοιστρούλια.

Ἐπόθων ξεδιψάσματα σὲ βρύσας ἡδονῆς, ὦ ἀνθιῶν ἀγέρας μουσιῆς, πού λιώνετε σὲ μύρα. Κ' ἐσέφωτῶ καρδιά, ἀρσασὴ σὺν τῇ Σαφῶ θεητικῆς κὶ ἀργουσιτάλινα ὁ πόνος σου σὲ τραγουδιῶν πλημύρα.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

“ΟΙ ΠΕΤΡΟΧΑΡΗΔΕΣ,,

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Πουλιούνται 1 δρ. στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

τὸς· σὲ μιὰν ἔρημον μὲ κόκκινους ἄμμοις, ἕλη σπαρμένη μὲ γυαλιστὰ πετράδια πού ξεροδιδίχουνταν τριζοβολῶντας σὺν κληματοβεργῆς στὴ φωτιά. (Διακοπή. Ἀνασηκῶνται λιγὰκι ἐρωτῶντας μὲ τόνο καθέρῳ, μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια :) Ἡμὲ τῇ Σφίγγα; ΚΟΣΜΑΣ. Τὴν πρώτη φερά τὴν εἶδα νύχτα, μὲ τὸ φῶς τῶν ἀστῶν, χωμένη στὸν ἔμμο, ἔπου κρατοῦσαν ἀκόμα τᾶγρια σημάδια τῆς ἀνεμοζάλης. Μονάχα τὸ πρόσωπο καὶ τὰ καπούλια ἐξεῖχαν ἀπὸ κείνη τὴν κατακλιγασμένη ἀμμοφουρτούα, ἡ μορφή ἡ ἀνθρώπινη κ' ἡ μορφή τοῦ ζώου. Τὸ πρόσωπο, ὅπου ἡ σκιὰ ἐκρυβε τὰ κρυψορέματα, κείνη τὴν ὥρα μὲ φάνηκε ὡραιότατο: γαλήνιο, σεβαστὸ καὶ γαλάζιο σὺν τῇ νύχτα, ἡμερὸς θαρρεῖς! Δὲν ὑπάρχει, Λουκιέ μου, τίποτα σὲν κόσμῳ πού νὰ εἶναι πῶς μόνον κὶ ἀπομόναχο ἀπὸ κείνη τὴν μερφή· μὰ ἡ ψυχὴ μου εἴτανε σὰ, ἐμπρὸς σὲ κοιμᾶμενα πλήθη λαοῦ, ἔπου στὰ βλεφάρᾳ τους ἔπεφτε ἡ δροσούλα. Τὴν ξανάειδα, κατόπι, ἡμέρα. Καὶ τὸ μούτρο εἴτανε μούτρο ζώου, ὅπως τὰ καπούλια ἡ μήτη καὶ τὰ μάγουλα εἴτανε φαγωμένα· οἱ κοσιλιῆς τῶν πκυλιῶν βρωμίζανε τὴ μερλίκα. Εἴτανε τὸ βαρὺ ἀφτέρουγο τίρας ὅπως τὸ φανταστῆκαν οἱ σκαφτιάδες τῶν τάφων, οἱ μπαλασμοτῆδες τῶν νεκρῶν. Καὶ μοῦ

Ο “ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.— Γιὰ τὴς Ἐπαρχίους Δρ. Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὴς ἐπαρχίους δεχόμεστε καὶ τρίμηνας (2 δρ. τὴν μηνία) συνδρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητῆς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συνδρομὴν του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κδόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ἑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ἑπὶ τοῦ Σιδηρόδρομου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικεῖν στὴ Βουλῆ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ, στὰ Σαλονικὴν στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Γεωργίου, στὰ Χανιά (Κρήτη) στὸ Σύλλογον ὁ «Σολωμῶς».

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οἱ μλόγηδες—Δουλικὴ γλώσσα Συντεχνίης καὶ καθαρεύουσα.

ΔΑΣΚΑΛΟΙ μλόγηδες λοιπόν! Ὑστερ' ἀπὸ τὸν κ. Ἀριστ. Γαλανὸ πού καταγγεῖλε τὴς προάλλες κάποιον δάσκαλον πού τοῦ εἶπε τὸ παιδάκι του στὸ ξύλον καὶ τῶρθε στὸ στρώμα, νὰ, κοντὰ κοντὰ κὶ ἄλλος, ὁ κ. Ἀναστ. Κ. Μωραῖτης πού καταγγεῖλε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης πῶς ὁ ἐλλήνοδασκαλὸς Μιχ. Γιωργαντᾶς εἶδει τὸ δωδεκαχροντικὸν ἀδερφάκι του τόσο ἀγρία, ὥστε τοῦ καταξέσκισε τὰ μούτρα καὶ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τοῦχυνε καὶ τὸ μάτι.

Καὶ λέει ὁ κ. Μωραῖτης: — Θὰ πάρω τὸ ἀδερφάκι μου ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰν τὸ πάω στὸ σπίτι τοῦ Ἐπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ στὸ σπίτι τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου καὶ στὸ σπίτι τοῦ Ἐπιθεωρητῆ, κὶ ἂν δὲν καταφέρω τίποτα, θὰ πάω νὰ παραμονεύω κάτου ἀπὸ τὸ σκολεῖο καὶ θὰ σακατέψω τὸ δάσκαλον στὸ ξύλον.

Ἐμεῖς τὸν δὲ συμβουλεύουμε πρῶτα νὰ μπαλαρώσει τὸ δάσκαλον καὶ ὕστερα νὰ πάει νὰ κάνει τὴς βίβλιες πού λογαριάζει, ἀφοῦ τῶρουμε γιὰ σίγουρον πῶς ἀπὸ τὴς βίβλιες τίποτες δὲ θὰ βγεῖ. Ὁ κ. δάσκαλος, ἂν ἔχει προστάτη βουλευτὴ (πού δὲ γίνεται, θάχει!), θὰ ἔξακολουθεῖ νὰ δέρνει καὶ νὰ μὴ δίνει κανενὸς λογαριασμὸν κὶ ὁ κ. Μωραῖτης, κάθε

πρῶτὸ πού θὰ στέλνει τὸ ἀδερφάκι του στὸ σκολεῖο θὰν τοῦ βάζει στὴ σάκκα, ἀντὶ βιβλία, μπαλαμάκια κ' ἐπίδεμους.

ΕΝΑΝ ἀπὸ τοὺς πῶς χρησιμομένους χαρακτηρισμοὺς τῆς καθαρεύουσας τὸν ἔδωκε τελευταῖα ἡ «Ἀκρόπολη», ὀνοματίζοντας τὴ γλῶσσα τῶν δούλων.

Να, καὶ τὸ σκετικὸ παραγράφικὸ πού τυπώθηκε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης:

Ξανακρῦπτόμενοι εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀνταποκριτὰς μας νὰ παύσουσι νὰ μιστριωτίζουσι νὰ μιμοῦνται τὸ ὄφος τῆς «Ἀκροπόλεως», νὰ ἀποφύγουσι πᾶσαν λέξιν μὴ ἐνοουμένην ἀπὸ τὸν λαόν.

Εἰρηρικὴ ἐπανόρθωσις καὶ μιστριωτικισμὸς δὲ συμβιβάζονται. Ὁ μιστριωτικισμὸς εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν δούλων.

Ἡμεῖς θέλομεν νὰ μεταβάλωμεν τοὺς συμπολίτας μας εἰς ἀρματολούς. Λοιπὸν γ' ὄψταν ἀρματολικὴν κτλ.

Γιὰ νὰ ξαναγράψῃ ἡ «Ἀκρόπολη» τόσο κοντὰ κοντὰ γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα, θὰ βρῆκε τὸ δίκαιόν της μὲ τοὺς ἐπαρχιωτῆς ἀνταποκριτῆς της, πού θὰ τὴν πῆρανε, φάινεται, ὄχι γιὰ φημερίδα μὰ γιὰ Σεβαστοπούλειον δικαιοσύμῳ!

ΔΟΥΛΙΚΗ γλῶσσα εἶ μιλῶσα μοναχὰ οἱ ἀνταποκριτῆς τῆς «Ἀκροπόλεως», μὰ καὶ οἱ συντεχνίης τῆς Ἀθῆνας. Γιατὶ οἱ πρόεδροι τους σὲ διάφορα μνημεῖα τους πού τυπῶνουνε στίς ἐφημερίδας μεταχειρίζονται μιὰ τέτλια ἀπὸ πιρτικὰ καθαρεύουσα πού εἶναι σὺν ἀνεκδοκίᾳ το λαοῦ ἕνα τὰ διαβάζεις.

Ἄν ἔχουν κανένα δάσκαλον γιὰ γραμματικὸν τους, νὰ τὸν πῆρουν γλήγορα καὶ νὰρμηνέωσιν μοναχοὶ τους νὰ γράφουσι τὰ μνημεῖα τους μὲ λόγια ἀπλά, γυμνητὰ, πού νὰν τὰ νοιώθουν ἐπιτέλους καὶ οἱ βίαι πού τὰ γράφουσι κὶ δοῦσι τὰ διαβάζουσι.

Ζητοῦμε νὰ ζυγνήσουσι οἱ βλοχτημένοι τὸ λαὸ καὶ τοῦ μιλῶν τέτλια γλῶσσα, πού τὴν ἀποκοιμίζουσι ἀκόμα περισσότερο.

ΕΓΩΤΙΣΜΟΣ

Μιὰ συζήτηση γιὰ νὰ θεωρηθῇ σοβαρὴ, καὶ γιὰ νὰ δώσῃ σὲν ἀναγνώστη μιὰ πρακτικὴ ὠφέλεια, εἶσι πού νὰ μὴ γεννιῶνται σὲ μυαλό του κάθε τόσο κὶ ἀντίφασες, πρέπει νὰντι ἐπιστημονικῆ. Καὶ μὲ τὴ λέξη ἐπιστήμη ἐνοουῦμε μιὰ σειρά ἀπὸ νόμους σχετικὰ διαρκεῖς καὶ σταθεροὺς, καὶ πού βγαίνουσι ἀπὸ μιὰ ἐντελῶς ἀντικειμενικὴ παρατήρησις, ἔσο τοῦτο εἶναι δυνατὸ. Συζήτησις στηρηγμένη μόνον σὲ ἀτομικοὺς πόθους, ἢ μόνον σὲ μοναδικὰ παραδείγματα, δίχω

βουητὸ τοῦ θανάτου πᾶνον στὴ χυμένη μου ψυχῇ τὴν ἔδωπα ὀρθὴν στοῦ κρεβατιοῦ τὰ πόδια, ἀναμμένη σὰ λαμπάδα, σὰ νὰ τὴν εἶχα πλασμένη ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ ὕλη πού καίγει καὶ φέγγει. Ἐσοι μέρες πολλῆς καὶ πολλῆς νύχτης τὴν εἶδα, μέσ' ἀπὸ τὰ βλεφάρᾳ μου. Ἀναθεὸς μαζί μὲ τὴν θέρμη μου. Ἄμὰ κατῆκαν οἱ κλειδιάδες τῶν χειρῶν μου, γενόταν κὶ αὐτὴ φλόγα. Δὲς καὶ φούσκωνε καὶ χοχλάκιζε μὲ θαύτην ὄλο τὸ αἶμα τὸ χυμένο τὰ πόδια της...

ΚΟΣΜΑΣ (ἀνήσυχος, κυττάζοντας κὶ αὐτὸς πρὸς τὴν θύρα, ἀπὸ τὸν ἴδιον φόβον). Λουκιέ, Λουκιέ, ἐλεγες πρῶτῆτερα πῶς, δὲν ἤξερες πιά τίποτα, πῶς δὲν ἤθελες πιά τίποτα νὰ θυμηθῆς... Λουκιέ! (Κουνάει ἀπαλὰ τὸ φίλον του πού ἔχει μείνει προσηλωμένον.)

ΛΟΥΚΙΟΣ (συνεφερόντως). Μὴ φοβάσαι. Ὅλα εἶναι κεῖ κάτω, μακριὰ, στίς θάλασσας τὸ βάθος. Ὅς καὶ τὸ ἀγαλμα εἶναι βουλιχγμένο μαζί μὲ τᾶλλα πράγματα, ὕστερ' ἀπ' τὸ ναυάγιο. Γι' αὐτὸ δὲν τὸ βλέπω παρὰ στὰ θολὰ, μέσ' ἀπὸ τὰ βαθυὰ νερά.

ΚΟΣΜΑΣ. Αὐτὸ μοναχὸ θὰ γλυτώσῃ, θὰ ζήσῃ αἰώνια· κὶ ὁ τόσος πόνος ἀδικῆ δὲ θὰ πανεθῇ, κ' ἡ